

Cita amb Venus a la Cellera de Ter

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

La Cellera és com una mena de semiilla a l'extrem oriental de la Selva, una península subllunar que intenta treure el nas en el mar nummulític del Gironès, un apèndix de les Guillerries, rodejat en tres quartes parts pel Ter i per la riera d'Osor. El riu li va gratant la saga i la riera li fa de partió amb la vila veïna d'Anglès. Terra granítica i generosa, recoberta de falgueres i de molsa, botànica en estat pur que estudià el

benemèrit senyor Joaquim Codina i Vinyes.

Un cementiri quadriculat contempla cada matí com surt el sol per Sant Julià del Llor i com mor cap al tard per Coldegrà, passant de puntetes damunt la boira matinal. L'ajuntament obre les portes sempre sota l'atenta mirada —no podia ser d'altra manera— del bust del doctor Codina, l'escola espera que els nens i els pares pugin per l'empinada carretera de Plantadís i

les taules parades a Can Quer esperen els passavolants que volen esmorzar de forquilla.

El Puigdefrou, coronat per una alta creu de fusta, vigila de prop els teulats heterogenis de les cases, el punxegut campanar de Santa Maria de Sales i la més discreta torre que l'acompanya, des d'on abans es pregava contra les tempestes i que ara potser s'hauria de començar a utilitzar per intentar congriar-les. L'ermita de Sant Just i Sant

>> *El pla del Pasteral amb els cingles de Sant Roc al fons.*

>> Vista des de l'interior del campanar de l'església.

>> El sol al capvespre, darrere de l'església de Santa Maria de Sales.

Pastor queda amagada sota les alzines i el Pasteral remuga sons d'aigua i d'energia.

La Cellerà és un poble de matins bromosos, de tardes làngüides i de vespres enigmàtics. Els vells juguen pausadament a cartes a Can Salvà i les dones es reuneixen per anar a vetllar per l'ermita o per l'oratori, un oratori dedicat a sant Benet de Palerm que sembla sorgit d'una escena d'*Il Gattopardo*, un Benedetto da San Fratello que nasqué en una família d'esclaus a Etiòpia i que la gent del poble coneix com a Benet *el Negre*.

Ara el *fratello* no és l'únic foraster del poble, n'han anat arribant molts d'altres que hi viuen i treballen com si fossin cellerencs. Abans al poble es deia que els nens venien de Santa Bàrbara, ara venen una mica de per tot arreu. Els joves del poble fan via cap a Anglès o cap a Amer, d'anada i de tor-

nada. Hi ha qui continua pujant a la muntanya, a esbrossar castanyers decaiguts o a podar oliveres joves, n'hi ha d'altres que treballen al polígon vora el Ter i alguns, encara, tenen temps per dedicar-se a la música.

El tren petit d'Olot ja fa temps que no passa per la Cellerà, però la font del Bassi continua rajant i el vent de Colldegria, quan menys t'ho esperes, continua movent les banderes del camp de futbol i els mocadors dels minyons escoltes; el vent continua aviant els vèlids de la fusta boscana i les capçades dels arbres vora el riu. A la Cellerà tot és diferent, però tot continua igual. Des dels finestrals de Can Vinyes no es veuen els dominis del príncep de Salina d'*Il Gattopardo*, però el blat continua brotant amb fines tiges de primavera i Venus no falta mai a la cita quan arriba l'hora de brillar al costat de la creu de Puigdefrou.

>> Interior de l'ermita de Sant Just i Sant Pastor.

>> Festa de la matança del porc.

>> Masia de Can Vinyes.

>> El nou capgròs de la festa.